

graa Taage var Skoven sprungen ud. Ingen havde haft Glæde af det lysegrønne Under. Mens Frugttræerne blomstrede, jog stride Haglbyger over Landet. Solglimtene kom og svandt under den blaasorte Himmel med en Pludselighed som Lyn.

Endelig den femte Juni, akkurat paa Grundlovsdagen, brød en frisk Nordvest Sommeren Vej og fejede Skyerne ud over Østersøen.

Man stod lige foran den store Valgkamp, og der var ikke mange af Folkepartiets Grundlovstalere, der modstod Fristelsen til at udlægge Tilfældet som et lykkeligt Varsel, et guddommeligt Tillidsvotum.

„Himlen har idag velsignet vore Vaaben!“ forkyndte Tyge Enslev smilende fra Talerstolen i Lyngbo Skov, hvor fem tusinde Hoveder trængte sig omkring den gamle Fører. Rank og sikker stod han med sit hvide Haar under det sommergrønne Løv — den sidste levende af de store Mærkesmænd, der havde ført Folkets og Frihedens Sag til Sejr. Trods sin Gigt og sine Stensmerter havde han efter et Par Aars nødtvungne Tilbagetrukkenhed paany vist sig for sit Folk.

Den forsinkede Sommervarme forvandlede Landet, som om det var blevet berørt af en Tryllestav. Syren og Guldregn, Tjørn og vilde Roser gjorde det fattigste Bondehus til et eventyrligt Blomsterrige. Inde i Byerne var Butiksvinduerne pyntet op med Grønt. Folk kom fra Torvet med Favnen fuld af Syrener. Vognmandskusken pyntede sine Krikker med en Guldregnsklase ved Øret, og Slagtersvenden bar en Kæmpebuket hjem paa sit Trug.